

Sygn. akt I CSK 990/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko P. W., P. W.1, G. J., R. spółce z o.o. w W. i T. F.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt VI ACa 708/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz pozwanych 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód K.G. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga powoda była oczywiście uzasadniona. Skarżący z jednej strony twierdzi, że istnieje potrzeba wykładni użytych w art. 24 k.c. zwrotów o charakterze klauzuli generalnej z drugiej zaś uznaje, że zaskarżony wyrok w sposób oczywisty i widoczny dla przeciętnego prawnika narusza ten przepis. Takie stwierdzenia wzajemnie się wykluczają, gdyż jeżeli zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepis art. 24 k.c., to nie może jednocześnie istnieć potrzeba jego wykładni przez Sąd Najwyższy. Ponadto w skardze kasacyjnej formułuje się stwierdzenie, które nie było przedmiotem oceny orzekających w sprawie sądów, iż pozwani zarzucili w spornej publikacji powodowi, że jest on przestępcą. Przedmiotem rozpoznania w obu instancjach było zaś to, czy użyte w publikacji zwroty w ich potocznym rozumieniu naruszyły dobro osobiste powoda i czy naruszenie to było bezprawne biorąc pod uwagę intencje w jakich publikacja ta została przygotowana. Zauważyć także należy, że zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są niedopuszczalną w świetle art. 398³ § 3

k.p.c. polemiką z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonana przez Sąd Apelacyjny.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanych zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.